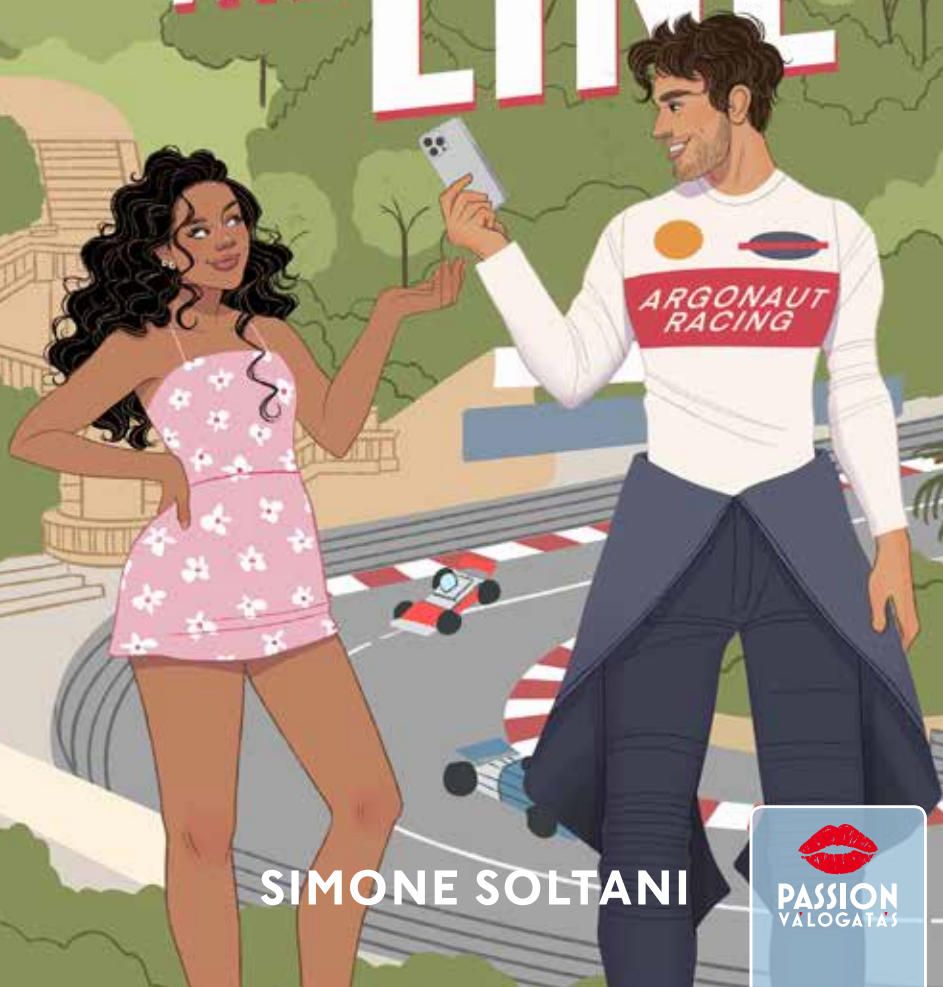

VERSENY A SZÍVEDÉRT

CROSS THE LINE

SIMONE SOLTANI

PASSION
VALOGATÁS

A Forma–1-es pilóta, Dev Anderson karrierje veszélyben van. Egy botrányos közösségimédia-poszt miatt az egész csapata dühös rá, és a szponzorai azzal fenyegetik, hogy megvonják a támogatásukat, ezért szüksége van valakire, aki megmentheti a hírnevét. Egy monacói bulin találkozik a nővel, aki mindent rendbe hozhat. Csak egyetlen probléma van: a lány a legjobb barátjának kishúga. És oké, talán van még egy gond – tavaly megcsókolta, és azóta is csak arra tud gondolni.

Willow Williams nemrég diplomázott, és munkára van szüksége. Bár képes meglátni a dolgok napos oldalát, nehéz pozitívnak maradni, amikor senki sem akarja felvenni. Szóval, amint Dev felajánl neki egy ígéretesnek tűnő megoldást, muszáj rábólintania. Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy figyelmen kívül kell hagynia, milyen szerelmes a férfiba már gyerekkoruk óta.

Willow és Dev eltökélték, hogy ők ketten szigorúan csak munkakapcsolatban lesznek, nem törődve a köztük lévő perzselő kémiaiával. De a Forma–1 ragyogó és kockázatos világában néhány határt muszáj átlépni...

SIMONE SOLTANI

romantikus regények szerzője, aki korábban egy folytatásos történeteket közlő platform szellemírójaként is dolgozott. A Washington DC-ben született és nevelkedett író a George Washington Egyetemen szerzett földrajz szakos diplomát, ami nagyon hasznos a regényei világépítéséhez. Amikor nem írással foglalkozik, ideje legnagyobb részét olyan nyaralások tervezésével tölti, amelyekre valószínűleg soha nem fog eljutni, átrendezi számos könyvespolcát és a kutyáival összébújva sportműsorokat néz.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.simonesoltani.com

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Az iram halálos és felejthetetlen. Simone tökéletesen mossa össze a valódi érzelmeket, a sokszínűséget és egy bollywoodi szerelmi történetet a Forma–1 mámorító világával. Ez a száguldó románc egy szerelmi utazásra csábít, és még azután is csak többre fogsz vágyani belőle, hogy áthaladtál a célvonalon.”

**BAL KHABRA,
A COLLIDE ÉS A SPIRAL SZERZŐJE**

„Forma–1-rajongók, ez nektek szól.”

US WEEKLY

„Simone első regénye tökéletes a netflixes Formula 1: Hajsza a túlélésért című sorozat rajongóinak. A könyv egy új kategóriát teremt a sportrománc műfaján belül, és annak elragadó kiegészítése lesz.”

LIBRARY JOURNAL

„Soltani érzékenyen és sokszíniően közelíti meg a sportrománcot, ami így felüdülést hoz a műfajnak, hiszen a sztori hőse egy igazán elbűvölő karakter. A sportrománcok kedvelőinek muszáj elolvasniuk.”

PUBLISHERS WEEKLY

„Imádom a Forma–1-et, ahogyan imádom a sportrománcokat is, de valójában ez az első, ami igazán szíven ütött. A kémia a két főszereplő között tökéletes. Őszintén szólva nem hiszem, hogy bármit is változtatnék ezen a könyvön.”

GOODREADS

**PASSION
VALOGATÁS**

SIMONE SOLTANI

VERSENY A SZÍVEDÉRT
CROSS
THE **LINE**

— részlet —

1. FEJEZET

Willow

Hét hónappal később, május – New York City

Majdnem felgyújtottam a lakásomat. Megint.

A macaronkészítésnek nem kellene ilyen nehéznek lennie. Aprók és cukik, a recepthez csak pár egyszerű hozzávalóra van szükség – tojásfehérje, mandulaliszt, cukor. Szóval miért, ó, miért nem tudok egy adagot megcsinálni anélkül, hogy teljesen elrontanám?

– Ó, ne, ó, bassza meg – motyogom, miközben felkapom a pultról a sütőkesztyűt, és kihúzom a sütőből a füstölő kotyvalékot. Az óra szerint még öt percig sülnie kellene, ezek mégis szénné égtek. Vagy a recept hazudott a sütési hőmérsékletről, vagy a sütőm egyenesen a pokolból érkezett. Szerintem ez történt.

Kétségbeesetten próbálom megsütni a híres Stella Margaux pékségben kapható macaront, mert egy hónappal ezelőtt felújítás miatt bezárták az egyetlen New York-i üzletüket, és egyszerűen nem tudok macaron nélkül élni. Már ez a hír is elég volt ahhoz, hogy vissza akarjak költözni a nyugati partra, ahol minden sarkon van egy Stella pékség.

Persze előfordulhat, hogy nem lesz más választásom, mint visszaköltözni a családomhoz San Diegóba, ha nem

találok munkát a következő néhány hónapban. Négy évvel ezelőtt költöztem New Yorkba az egyetemi tanulmányaim miatt, és úgy terveztem, hogy itt is maradok. Az oktatásomat a szüleim finanszírozták, azzal a feltétellel, hogy diploma után már én tartom el magam. Igazság szerint nem okozna gondot nekik továbbra is pénzelni engem, mert abszolút megtehetik, de nekem az elv a lényeg. Ígéretet tettem, és be akarom tartani. Csak nem hittem, hogy ilyen nehéz lesz.

Majd szétszakadtam, amikor egyszerre végeztem a kommunikáció és sportmarketing főszakot angol minorral, hiszen minden félévben szakmai gyakorlatra is kellett mennem. Azt gondoltam, ilyen tapasztalattal könnyű lesz állást kapni egy profi sportcsapat marketingosztályán – ami az álommelóm lenne. De több tucat figyelmen kívül hagyott jelentkezés, és vég nélküli *majd jelentkezünk* ígéretetés után én még mindig munkanélküli vagyok.

Sokkal rosszabb lenne, ha évekkal ezelőtt diplomáztam volna, nem múlt héten, de már hónapok óta küldözgetem az önéletrajzomat, mert abban reménykedtem, hogy mire lediplomázom, már lesz állásom is. A bátyám már hónapokkal azelőtt elhelyezkedett, hogy megkapta volna a diplomáját, szóval azt hittem, nekem is menni fog.

Haha! Jó vicc, mert itt állok munka nélkül, a bankszámlámon lévő összeg egyre csak csökken, és kétórányi autótúra vagyok a legközelebbi Stella Margaux-tól. Nem ezt nevezném *a legjobb időszakomnak*. De próbálkozom.

– Mi ég? – kérdezi Chantal a konyhaajtóban állva, miközben pofákat vág a szag miatt.

Sóhajtok egyet, majd kinyitom az ablakot, de azért lövök egy dühös pillantást lakótársam felé.

– A reményeim és az álmaim.

– Gondoltam. Irtó bűdös.

Ezzel nem vitatkozhatom.

– Ma már a negyedik adagot rontom el – siránkozom, és odacsoszogok hozzá. Megnyugvást keresve a felkarjára döntöm a fejem. A vállát nem érem el, mert alig vagyok több százötven centinél, míg ő egy száznyolcvan centis angyal. – Az első adag nem volt elég édes. A második lapos volt, mint a palacsinta. A harmadik nem sült meg rendesen, és ezek...

– Lángra kaptak.

– *Megperzselődtek* – javítom ki, figyelmeztető pillantást vetve rá. Nem lehetek mérges rá, mert tényleg *majdnem* lángra kaptak. – Képtelen vagyok eltalálni, és nem tudom, hol rontom el.

– Tarts szünetet! – szól rám Chantal. A hangsúlya szigorú, de kedves. – Holnap majd újra megpróbálok.

Igaza van, és tutira összeszedem magam egy újabb próbálkozáshoz, ahogy mindig szoktam. De tudja, hogy nem csak a macaron miatt vagyok ideges. Tudja, mennyire szeretném, ha tökéletes lenne az életem, és mennyire kiborít, hogy nem tudom ezt elérni. Elsőéves korunk óta lakótársak vagyunk, így már a legjobb és legrosszabb napjaimat is megtapasztalta, és nagyon is tisztában van a reményeimmel és álmaimmal. Szerencsés vagyok, amiért az álommelója pénzügyi elemzőként – ki hitte volna – New Yorkban tartja, mert nem tudom, mihez kezdenék nélküle.

– Rendelek kaját, hogy ne kelljen belépnünk erre a katasztrófaterületre – mondja, majd előhalássza telefonját a lábat csodásan kiemelő farmer rövidnadrágja hátsó zsebéből. – És néha nézz rá a telefonodra, jó? Állandóan rezeg a szobádban, és már az örületbe kerget.

Félénken rámosolygok.

– Bocsi. Nem akartam, hogy bármi elterelje a figyelmem, ezért bent hagytam.

Játékosan felvonja az egyik szemöldökét.

– Mármint nem akartad megint beleejteni a nyers tésztába.

Forróság önti el az arcomat, amikor megemlíti ezt a dolgot.

– Az csak egyszer történt meg!

A válla mögé dobja hajfonatait, majd kimegy a konyhából, közben csak úgy kopognak a hajtincsei végét díszítő gyöngyök. Én segítettem neki kiválasztani őket múlt héten, az arany és mélykék színek tökéletesen illenek a melegedő időjáráshoz, és most utoljára tudja így viselni a haját, mielőtt elkezdi az új melót, ahol már „professzionális” hajviseletre van szükség. Remek lenne, ha a világ nem mondaná meg a fekete bőrű csajszyiknak, mi illendő és mi nem, amikor a hajukról van szó, de még nem tartunk itt.

Nagyot sóhajtvá leveszem a kötenyemet, és az ablak melletti fogasra akasztom. A pasztellrózsaszín anyagot rebegetti a nyári szellő, így csöndben nevetve rajtam és a macaronjaimon, miközben én kimegyek a konyhából, és elindulok a folyosón a hálósobám felé.

Útközben elmegyek Grace nyitott ajtaja előtt is, és halom, hogy épp telefonál valakivel. A felmordulásokból és az időnként odavágott kantoni szavakból, amiket az évek során megtanított nekem, feltételezem, hogy az anyjával beszél. Valószínűleg azt mondja neki, hogy nem fogja lekésni holnap a Hong Kong-i gépet, amit egyébként már kétszer sikerült megtennie.

Bemutat nekem, amikor elmegyek az ajtó előtt, mire válaszként én csókot dobok felé, majd becsusszanok az ajtón át a szobámba. A nap átsüt fátyolszerű függönyeim, egyenesen az asztalomra világít. Ott van a telefonom is, néhány krém és egy egész csészényi csillámos zselés toll között. A kijelző sötét, de amikor feloldom, a testvéremtől érkezett üzenetek és nem fogadott hívások garmadája fogad.

Ilyenkor a legtöbb ember azt hinné, hogy valami szörnyűség történt, de Oakley csak így működik. Ha nem tud elsőre elérni engem – vagy bárki mást, ami azt illeti –, akkor

addig csörget és írogat, amíg nem válaszolok neki. Nem fi-nomkodik.

Meg sem nézem a húszt üzenetét. Valószínűleg tele van-nak emojikkal és a *vedd már fel!* dumával. Ehelyett a nevé-re kattintok, és a fülemhez emelem a telefont, miközben az ágyamra huppanok, és az ablakon át bámulom az utca túlol-dalán lévő téглаépületet.

– Jó sokáig tartott – morogja Oakley, amikor felveszi a telefont.

– Elfoglalt voltam – mondom homályosan. Ha bevallom, mekkora katasztrófát okoztam a konyhában, életem végéig cukkolni fog vele. – Mi a helyzet?

– El akarsz jönni Monacóba?

Ez a másik dolog a testvéremmel kapcsolatban – nem köntörfalaz.

Már hozzá vagyok szokva, mégis meglep a kérdése.

– Monaco? – ismétlem meg. – Mármint az ország?

– *Igen*, Willow, az ország – mondja piszkálódva. – Kapd már össze magad!

A szemem forgatom, és gondolatban jól bemutatok neki.

– Istenem, csak kérdeztem.

– Szóval? – Szinte látom magam előtt, ahogy hadonászik a kezével az orrom előtt, hogy siettesen. – Érdekel vagy nem?

– Mármint persze – válaszolom, bár elég gyanús a dolog.

– Miért ne érdekelne? De egyáltalán miért kérdezed?

– Mert jövő héten utazom, és gondoltam, eljönnél velem. És ráadásul versenyhétvége lesz, és...

Megzavarja, amikor felhorkanok.

– Tudhattam volna, hogy valami autóversenyes dologról van szó.

Tiniként a tesóm élete a gokartversenyekről szólt, ami egy sikeres, de rövid Formula–3-as karrierhez vezetett. Végül feladta, hogy legyen egy „normális” élete, és egyetemre

ment. Személy szerint én soha nem adtam volna fel az esélyt, hogy profi sportoló lehessenek. De ez a különbség köztem és Oakley között – neki voltak lehetőségei az életben. Nekem nem.

– És – vakkantja Oakley –, a cégem egy hatalmas eseményt szervez. Eszembe jutott, hogy talán szeretnél smúzolni a sportolókkal, aztán megnézhetnénk a futamot a paddockból. A SecDarknak köszönhetően kaptam belépőket.

Az Oakley számára „normális” egyetemi élethez tartozott az is, hogy kiberbiztonságot tanult. Végzősként az őszi félévben megkereste az iparág egyik vezető cége, a SecDark Solutions, és azóta is nekik dolgozik.

Az üzlet olyan sikeres lett, hogy nemrégiben sportcsapatokat és sportolókat kezdtek szponzorálni, köztük egy Forma-1 csapatot is, ami megmagyarázza a partit és a paddock belépőket. Biztos pokoli féltékeny lettem volna a tesómra, ha nem éreztem volna ekkora büszkeséget, amiért a semmiből feltornászta magát egy virágzó cég élére.

De tekintetbe véve, hogy én is részesülök a győzelmeiből, nem panaszkodhatom, amiért sikeresebb nálam.

– Tudom, hogy nehezen találsz melót – mondja, mielőtt többet kérdezhetnék az eseményről. – De ez nagyon jó lehetőség lenne egy kis kapcsolatépítésre. Ugye nem adtad fel a sportmarketinges álmodat?

Az oldalamra fordulok, és a mellkasomhoz húzom a lábam. Sokkal jobban kétségbe ejt Oakley kedvessége, mintha mondjuk kinevetne, amiért még mindig munkanélküli vagyok.

Mindig az volt az álmom, hogy valami sporttal kapcsolatos karriert építsek fel. Gyerekkoromban imádtam a baseballt és a kosárlabdát, szerettem Oakley-val és apával meccsre járni, imádtam a szurkoló tömeg energiáját, miközben a kedvenc csapatuknak éljeneznek. Már akkor ma-

gával ragadott az egész, amikor apa megfogta a kezem, és először elvitt magával egy stadionba. Onnan már nem volt visszaút.

Olyan akartam lenni, mint azok az emberek a pályán. Én is vágytam egy hazafutásra, és félpályás dobásokra. Hallani akartam, ahogy a nevemet kántálják, olyan hangosan, hogy a szurkolók hangja visszhangzik a lelátóról, és megdobogtatja a szívüket.

Sajnos a testem nem hagyta, hogy az álomból valóság váljon. Bár évekbe és számtalan orvosi látogatásba telt, míg rájöttek, hogy hipermobilitás-szindrómában szenvedek, én mindig tudtam, hogy más vagyok, mint a többi gyerek. Hogy sosem leszek képes megcsinálni azokat a dolgokat, amiket ők. A baseballkarrierem véget ért, miután az első tee-ball edzésemen kifícamítottam a vállamat, a kosárlabda pedig szóba sem jöhetett a sok futkosás és hirtelen megállás miatt, amit a térdem nem tudott volna elviselni. Számomra nem volt a pakliban, hogy sportoló legyek.

Szóval, miután évekig a partvonalról figyeltem és tanultam, rájöttem, hogy a sportmarketing a második legjobb dolog. Még mindig elmerülhetek abban a világban, ami a legtöbb boldogságot hozza számomra, és ezt az örömet másokkal is megoszthatom. Legalábbis akkor, ha valaha kapok munkát.

– Nem, nem mondtam le róla – sóhajtom. – Még néhány helyről várom a választ.

– Addig is gyere el Monacóba! – hízeleg. – Ahogy már mondtam, az esemény tökéletes egy kis kapcsolatépítéshez. Vagy, bassza meg, csak vedd úgy, hogy fizetem a nyaralásodat. Ajándék a diplomaosztóra és a születinapodra.

– Minden egyben? – mondom szarkasztikusan. – Hű, *milyen* rendes vagy.

– Legyünk őszinték. Csak azért ajánlom fel, mert anya kényszerített.

– Szóval neki kellene megköszönjem a meghívást, nem neked?

– Ez csak szemantika – mondja a megjegyzésemet figyelmen kívül hagyva. Aztán folytatja. – Gondolj csak bele, milyen sok emberrel fogsz találkozni. Tudod, mennyi sportoló és a csapata jön majd el erre a partira? Ha nem kapsz a végén állásajánlatot, fejest ugrok egy szikláról.

Kuncogok.

– Akkor is megteszed, ha nem kapok ajánlatot. – Mindketten örököltük az adrenalinfüggő gént. Én csak okosabb vagyok annál, minthogy megadjam magam neki.

– Valószínűleg – vallja be. – De most komolyan, Wills. Ez remek lehetőség. És a kisujjadat sem kell mozdítanod. Mindent elintézek.

A hátamra gördülök, és a plafont bámulom, miközben az ujjaimmal a nyári ruhám varrását dörzsölgetem.

– Megígéred, hogy megéri elmennem? – akadékoskodom, de már érzem, hogy izgatottság önti el a mellkasomat. – Nem akarok túl sokáig távol maradni, hogy aztán lemaradjak egy interjúról.

– Megígérem. Szerdán jössz, és hétfő reggel már mehetsz is vissza.

Sóhajtok egy nagyot, és átgondolom a dolgot. Igaza van. Remek lehetőség lenne számomra. És ki ne akarna eltölteni pár napot a világ legmenőbb helyén? Mellesleg, ki vagyok én, hogy nemet mondjak egy ingyen nyaralásra?

– Oké, legyen – vágom rá, még mielőtt az agyam túlgondolhatná. – Vigyél el Monacóba!

2. FEJEZET

Dev

Monaco

Szinte biztos vagyok benne, hogy mindenki azt hiszi, valami nemi betegségben szenvedek.

Csak hogy tisztázzuk, ilyesmiről szó sincs, és soha nem is volt, annak ellenére, hogy állandóan a kalandjaimmal van tele a sajtó. Ez a közösségimédia-menedzseremnek köszönhető – vagyis már csak *volt* –, aki úgy mondott fel, hogy az online platformjaimon tett egy bejelentést, miszerint én vagyok az IYK Quick Results új otthoni STD gyorstesztjének reklámarca. Enélkül nem tudhattam volna meg ilyen gyorsan, hogy chlamydiám van. De nem kell aggódni, már kezelnek. Sajnos viszont ez a fajta nem reagál az antibiotikumokra, de ilyen az én szerencsém.

A bejegyzések kiváló reklámot jelentettek a cég számára, de számomra? Hat hete nem szexeltem, és a legtöbb nő rám nézni se hajlandó. Egy rohadt katasztrófa az egész.

Persze feljelentést tettem rágalmozásért, de a baj már megtörtént, és nem akarok Janinak rosszat bosszúból. Ezen a ponton az a legjobb, ha továbblépek. És ha őszinte akarok lenni magammal, *talán* meg is érdemeltem a haragját azo-

kért a dolgokért, amiken keresztülment, míg velem dolgozott. Nem voltam egyszerű eset, de ki a fene akarja, hogy az egész életét dokumentálják? Jani mégis minden egyes nap erősködött, hogy mindent megörökítsen, amíg el nem szakadt nálam a cérna.

Sajnos emiatt *nála* is ugyanez történt. A hírnevem tehát a padlón van, a csapatom is csak seggel forog felém, és arról sutyorognak, hogy a szponzorok szerint talán nem nekem kellene képviselni őket. Nem veszíthetem el ezt – nem veszíthetem el ezt a pénzt –, mert nélküle elveszítem a helyem az Argonaut Racingnél.

– Istenem, nyugodj már le! Az összes nőt el fogod ijeszteni, ha így nézel ki.

Mark ott áll mellettem, épp a pezsgőjébe kortyol. A szmokingja épphogy jó rá, pedig nyaggattam, hogy vegyen egy másikat. A vállalai majd szétfeszítik a zakó varrását, a mellizmai pedig készülnek lerobbantani az ingjéről a gombokat. Bármelyik percben szemem találhatnak valakit, aki épp a veszélyzónában tartózkodik. Már első pillantásra egyértelmű, hogy a fickó sportoló, és imádja mutogatni a fizikumát. Ha nem lenne a teljesítményedzőm, biztos igazi seggfejnek nézném emiatt.

– Hogy nézek ki? – kérdezem kihívón, majd felemelem a poharam, és legurítom a tartalmát. A kezemmel megtörölöm a számat, majd folytatom. – Úgy nézek ki, mintha épp készülnék elveszíteni a munkámat, és még csak a farkamat se tudom belemártani senkibe ma este? – Mert pont így érzem magam.

Keményen dolgoztam azért, hogy eljussak idáig, és nem vagyok hajlandó hátrahagyni a Forma-1-et, amíg készen nem állok rá. Az Argonaut Racing a legjobb csapat a mezőnyben? Jó poén. De ha ki akarok törni a közepszerűsgeből, és helyet akarok szerezni az élmezőnyben, akkor ők a legjobb választás.

Minden pilóta bajnokságot akar nyerni, és a teljesítményemtől függ, hogy ezt valaha el fogom-e érni. Gyerekként részt vettem az Argonaut fejlesztési programjában, és csak ezzel a csapattal dolgoztam, szóval lojális vagyok hozzájuk, de nem maradhatok itt örökké, ha nyerni akarok. És igen, elég optimista dolog a győzelemről álmodozni annak, aki még sosem nyert F1 futamot, de én ilyen seggfej vagyok, akinek vannak céljai.

A gond az, hogy ezek az álmok minden nappal egyre távolabb kerülnek tőlem. Nem fogok bajnokságot nyerni a csapatommal, hacsak nem a NASA kezd el autókat tervezni nekünk. Addig biztosan nem lehetek győztes, míg Zaid Yousef és Axel Bergmüller harcolnak az első helyeken, akármilyen autót is vezetek. Őszintén, már annak is örülnék a jelenlegi csapatommal, ha harmadik vagy negyedik helyen tudnék végezni, de ennek körülbelül annyi esélye van, mint annak, hogy holnap felrobban a nap.

Egyelőre az a fontos, hogy a Forma-1-ben tudjak maradni, amíg be nem tudom bizonyítani, hogy a rangsor *elején* a helyem. Meg kell húznom magam, és elég jól kell teljesítenem ahhoz, hogy felkeltssem a legmenőbb csapatok figyelmét. Zaid a következő pár évben valamikor visszavonul, és a Mascort már biztosan keresi az utódját. Vagy talán a Specter Energy fog rájönni, hogy szükségük van egy kettes számú pilótára Axel mellé, és erre én leszek a legjobb választás. Ezzel sem kapom meg a címet, de egy lépéssel már közelebb leszek.

De ez nem fog megtörténni, ha elveszítem a szponzorokat, és az Argonaut felbontja velem a szerződést, mindezt Jani búcsúajándékának köszönhetően. A csapat jövője talán nem az általam behozott pénzen múlik, de senkinek sincs szüksége olyan pilótára, aki a tehetségén kívül mással nem tud hozzájárulni a fejlődéshez. Elég szar dolog, de így működik a világ.

Az idei szezon után még egy évig van szerződésem velük, és mi történik, ha nem váltom be – vagy haladom meg – a hozzám fűzött reményeket? Bassza meg, ha túl sokáig gondolkodom ezen, lehet, hogy bemászom a legközelebbi üregbe, és többet elő sem jövök.

– Fogsz még kefélni, Dev, megígérem – mondja Mark. – De csak akkor, ha nem picsogsz, mint valami kis ribi.

A mondandóm első részét teljesen figyelmen kívül hagyta. Nem csak én aggódok a Forma-1-es jövőm miatt.

– Nem picsogok – motyogom. De igaza van, picsogok. Én mindig mosolygós fickó voltam, nem ilyen mogorva, mint most. Nem ilyennek kellene lennem. – Csak feszült vagyok, oké? Ez az este fontos.

Az egész hét fontos. Ma este be kell bizonyítanom, hogy az autóversenyzés világában csak győzhetnek velem, és nem fogom őket hátráltatni. Holnap végig kell vigyorgnom a sajtóeseményeket az Argonaut színeiben, és úgy kell majd tennem, mintha nem utálnám a csapattársamat. Aztán jó időt kell futnom a szabadedzés során pénteken, és a tizedik helynél előrébb kell kerülnöm szombaton – másképpen nem tudok majd pontot szerezni egy Monacóhoz hasonló pályán, ahol szinte lehetetlen előzni –, tehát szombaton úgy kell majd vezetnem, mintha az életem múlna rajta.

És bizonyos szinten így is van.

– Túl leszel rajta. – Mark magabiztosnak hangzik, de tudom, hogy vannak kétségei. – És ha nem hiszel nekem – mondja a terem másik vége felé bólintva –, menj, és kérdezd meg Oakley-t. Tudod, hogy ő nem fog köntörfalazni.

Arra fordulok, amerre mutogat, és a bálterem felé vezető ajtó mellett meglátom a barátunkat, aki épp hevesen rázza a kezeket és veregeti a vállakat.

Hála a jó égnek! Ezer éve arra vártam, hogy ez a seggarc ideérjen és megmentsen ettől a halál unalmas szponzoreseménytől.

Oakley-val már kis korunk óta ismerjük egymást. Szomszédok voltunk, mióta csak az eszemet tudom, és együtt nőtünk fel a gokartringben. Mi alapítottuk meg a *Béna Fehér Apukák Klubot*, két kevert származású gyerek – Oakley esetében fekete, nálam indiai felmenőkkel –, akiknek fehér az apja, és akik úgy találtak egymásra, hogy a bőrszínük miatt soha nem tudtak igazán beilleszkedni az autósportok világába. Meg persze azért, mert az apánk a két legbénább fickó a világon. Mindketten kockák, de Oakley karrierjét figyelembe véve kezd ő is felzárkózni hozzájuk.

Mondanom sem kell, hogy mindig barátok voltunk.

És ezt sikerült majdnem tönkretennem, amikor tavaly megcsókoltam a húgát.

Lerázom magamról a gondolatot, még mielőtt megint szöveget üt a fejembe. Tudom, hogy nem szabad rágódnom rajta – már eleget agyaltam a témán, és alaposan meg is fizettem érte. És nem hagyom, hogy ez hatással legyen a barátságomra Oakley-val. Egyszeri hiba volt, amit soha nem fogok megismételni. Ma már több eszem van.

Az ügynököm ugrik elé, még mielőtt elindulhatnék Oakley felé, és az utamat állja. Remek.

Ennek a szemét Marknak sikerül kikerülnie ezt a morgorva ürgét, és üres poharát felemelve csak ennyit mond gúnyosan:

– Később találkozunk, haver. – Majd eliszkol.

Néhány lépéssel az ügynököm mögött Chava áll boszszankodva, és bocsánatkérően felemeli a kezét, jelezve, hogy ő *megpróbált* megmenteni. Ő mindent megtett, de Howard Featherstone megállíthatatlan, amikor az a küldetése, hogy pokollá tegye az életemet.

– Howard! – kiáltom, majd rávillantom a címlapmosolyomat, és lelkesedést tettetek. Tudtam, hogy itt lesz ma este, de reméltem, hogy még egy kicsit el tudom majd kerülni. – Mi újság veled, ember?

– Voltam már jobban is, Dev – mondja laposan, és rideg, szürke szemével végigmér. – De szerintem ezt magadtól is tudod.

Szeretném viccesen befogni a fületem két ujjammal, hogy aztán gúnyolódó hangon megismételjem, amit mondott, de emlékeztetnem kell magam, hogy egy huszonöt éves férfi vagyok – és egy ilyen nagyfiú szájából a megfelelő válasz az, hogy elküldi a fickót a picsába.

Hál’ istennek az F1-ben megtanítottak arra, hogy ezek közül egyik sem elfogadható viselkedés, így megértőn nézek rá, és ünnepélyesen bólintok.

– Megértetek – mondom. – Nehéz idők járnak ránk.

Gyanakvón bámul rám, valószínűleg tisztában van vele, hogy csak megjátszom magam. De nem teszi szóvá, nehogy eltérjünk a témától.

– Így van. És épp ideje rendbe hozni a dolgokat. Korábban is megtehettük volna, ha felvetted volna nekem a telefont.

Kuncogni kezdek, és tettetett meghunyászkodással a hajamba túrok, de azért egy kicsit felemelem a harmadik ujjam, amikor leteszem a kezem. Azért nem akartam vele beszélni, mert tudtam, mit fog mondani. *Rendbe kell hoznod ezt, Dev. Vegyél fel valakit, hogy hozza rendbe a renomédat. Egy egész PR-csapatra van szükséged. Engedd, hogy robottá változtassanak. Engedd, hogy kiszipolyozzák belőled az életet.*

– Bocs – mondom, de ordít rólam, hogy hazudok. – Az elmúlt néhány hét tiszta őrület volt, tudod? Hé, láttad az azerbajdzsáni futamot? Sikerült a Q3-ban...

– Hagyd a rizsát!

Annyira erőlyesen szól rám, hogy kicsit elhúzom a szám. Ó, nagyon is bajban vagyok.

– *Senki* sincs veled megelégedve most – folytatja. – A csapatod és a szponzorok sem. Én meg főleg. És a többiek? Csak *nevetnek* rajtad.

– Hozzá vagyok szokva, hogy nevetnek rajtam – hívom fel rá a figyelmét, és megrántom a vállam. – Vicces fickó vagyok.

Úgy tűnik, nincs idő a viccelődésre, mert arra eszmélek, hogy az orrát szinte az enyémnek nyomja, csak az öregségi foltjait és a majd szétrobbanó ereket látom a homlokán.

– Hamar véged lesz, ha így folytatod – sziszegi. – Még a NASCAR-ban sem lesz helyed.

Nem örülök, hogy így lenézi a bal kanyarok kaotikus művészetét, amit más néven NASCAR-nak nevezünk, annak pedig főleg nem örülök, hogy így az arcomba mászik.

– Javaslom, hogy tegyél egy lépést hátrafelé, Howard – mormogom. – Nem kellene jelenetet rendezned. – És *főleg* nem szeretnék elagyabugyálni egy hatvanéves férfit, aki azt hiszi, hogy az oldalra fésült haja jól elrejtí a kopasz foltját.

Mintha hirtelen eszébe jutna, hogy hol van, Howard gyorsan kipislogja a szeméből a dühöt, hátrahőköl, és puffogva kisimítja magán a zakóját. Körülnéz, hogy valaki észrevette-e a kis dühkitörését, de úgy tűnik, egyedül Chava bámul minket megörökönyödvé.

– Vésd már a fejedbe – mondja, miután magához tért, de ügyel rá, hogy halkán beszéljen –, a karriered forog kockán, és nem tudom megmenteni, ha nem hagyod.

Sóhajtok egyet. Nem igazán tetszik ez a megközelítés, amit egyébként már jó néhányszor előadott nekem.

– Nézd, ha Axel képes visszatérni, miután többször levideózták, ahogy az N-betűs szót üvöltözi, miközben egy számra rappel, szerintem neked se lesz bajod az én nem létező nemi betegségemből.

Howard úgy rázza a fejét, mintha elhinni sem tudná, hogy ilyen hülye vagyok.

– Pontosan tudod, hogy az emberek hamarabb megbocsátják a rasszizmust, mint egy szexbotrányt.

Ettől befogom a pofámat. Akármennyire utálok is bevallani, de igaza van. Sajnos a világ pontosan így működik.

Kihasználja, hogy csendben vagyok, megszorítja a vállamat, és a szemembe bámul.

– Hadd hozzam rendbe, Dev!

A legrosszabb az egészben az, hogy tudom, meg tudja csinálni. Felbérel embereket, akik az egészet a szőnyeg alá söprik, és úgy állítanak majd be, mintha én lennék a paddock tökéletes kis hercege. Olyan egyszerű lenne.

De ezt már megtettem korábban – hagytam, hogy mások irányítsanak és elhitessék a világgal, hogy olyan vagyok, mint egy poszterfiú. Még csak meg sem említhettem semmilyen politikai vagy „ellentmondásos” témát, még akkor sem, ha az adott kérdés engem vagy a hozzám közel állókat is érintette. Nem mondhattam ki a véleményemet vagy oszthattam meg a gondolataimat, tökéletes bábnak kellett lennem, akire mások ráerőltethették az elképzeléseiket. Utáltam az egészet, de csináltam, mert mindenki azt mondta, hogy előnyömre fog válni.

Ja, persze.

Jani lett volna a kompromisszumos megoldás. Egy teljes csapat helyett őt vettük fel, hogy kezelje a szponzorált közösségimédia-posztjaimat, és mindent, amit az Argonaut előírt számomra, illetve egy szintig beleáshatott az életembe is, hogy bemutasson a rajongóknak. Viszont kicsit túlzásba esett, mert fejest ugrott a magánéletembe, és kipoztolta az interneten. És miután megpróbált rávenni, hogy még jobban megnyíljak, elegem lett.

Szóval, ja. Nem szeretném olyanokra bízni magamat, akikben cseppet sem bízom.

– Majd én megoldom – mondom, de mintha nem is a saját hangomat hallanám. – Csak adj egy kis időt!

– Nincs sok időd, mert le fognak mondani rólad. – Vesz egy mély lélegzetet, és kihúzza magát. – Megyek, szerzek

egy pohár pezsgőt. De amikor visszajövök, együtt körbejárjuk a helyet, hogy emlékeztessük az embereket, milyen remek dolog is az, hogy ott vagy a paddockban és a plakátjaikon. Értve vagyok?

– Igen, uram. – Alig tudom megállni, hogy szalutáljak is neki.

Mintha tudná, mire készülök, Howard szigorúan bámul rám, aztán elsétál, én pedig Chava tekintetét érzem magamon.

– Nos – mondja az asszisztensem pufogva. A bőrszíne olyan világosbarna, mint az enyém, de még ez sem rejtje el az arcára kiülő pírt. Pont annyira utálja Howardot, mint én. – Jó nagy szarban vagyunk.

– Nekem ne mondd – morgom, és azt kívánom, bár ledőnhetnék egy rekesz pezsgőt most. – Rendbe kell hoznom.

– Van bármi ötleted? Egy PR-csapatra lenne szükség?

Megrázom a fejem.

– Még nem tudom. – Sóhajtok, majd a vállára könyöklök, hirtelen nagyon kimerültnek érzem magam. – Túl sok problémát kell most egyszerre megoldanom.

– Beleértve azt is, hogy minden nő úgy néz itt rád, mintha leprás lennél – mondja Chava szárazon, miközben három, nagyon drága estélyi ruhába öltözött nő bámul bennünket, ahogy elballagnak mellettünk, jó nagy ívben kerülve minket. – És emiatt rám is. Bassza meg, Dev!

– Nem az én hibám – morgom, és hátravetem a fejemet. – Muszáj megdugnom valakit. Az legalább ma estére megoldaná a problémát.

Kevés esély van arra, hogy talállok valakit, aki nem hiszi azt, hogy épp valami STD-vel kezelnek, és hajlandó feljönni velem a lakásomra, de azért meg kell próbálnom. Csak kerítenem kell egy nőt, aki szóba áll velem, és hagyja, hogy elmagyarázzam neki a helyzetet. Nevethetnének azon, mekkora poén az egész, mert pontosan az is. Egy nagyon kegyetlen poén.

Egyszerű. Ennél sokkal keményebb stratégiákkal kell dolgoznom a versenynapokon. Ez ahhoz képest semmi.

Kihúdom magam, Chava kezébe nyomom az üres pezsgőspoharamat, és a hajamba túrok, hogy félresöpörjem a tincseimet a homlokomból. Jóképű fickó vagyok, és kurvára elbűvölő is, szóval nem lesz nehéz dolgom. Az elmúlt hat hét csak némi balszerencse volt. Nem igyekeztem eléggé. De most? Győzni jöttem.

De a terveim azonnal dugába dőlnek, amikor meglátom, hogy Willow Williams besétál a terembe.

3. FEJEZET

Willow

Nem számít, hogy olyan ruhát viselek, ami drágább, mint a lakásom bérleti díja, mert még így is alulöltözöttnek érzem magam ebben a tömegben.

Tudom, lenyűgözően nézek ki ebben a babakék selyemruhában és a tízcentis magas sarkúimban – még akkor is, ha a sorsot és a bokámat is kísértem azzal, hogy felvettem őket –, de kilógok a sorból. Ha van olyan hely a világon, ahol úgy érzem, semmi keresnivalóm sincs, az egy puccos monacói parti.

Monaco. Már a név hallatán is hitetlenkedve rázom a fejem. Mert most őszintén, mégis kinek ajánlanak fel egy utat az utolsó pillanatban egy olyan helyre, amelynek a neve egyet jelent a gazdagsággal és a gyors autókkal? Nos, biztosan nem nekem és az alig használt útlevelemnek.

Miután megérkeztem ma délután Nizzába, Oakley sofőrje vett fel a reptéren. Végig az ablakon bámultam kifelé, miközben a parton gurultunk Monaco felé. Magamba szívtam a gyönyörű kék tenger, a buja növényzet és a lenyűgöző sziklák látványát.

A lezárt utakból és a kikötőkbe zsúfolt, dollármilliókat érő jachtokból is tudtam volna, hogy versenyhétvége van,

még akkor is, ha a bátyám ezt nem is említi. Kaotikus, mégis rendezett volt a hely. A langyos tavaszi levegőben érezni lehetett a hétvége izgalmát.

Videóhívásban megmutattam Grace-nek és Chantalnak a látványt, miközben elautóztunk mellettük, de teljesen elakadt a szavam, amikor megálltunk a szálloda előtt.

A luxus nem ismeretlen számomra. A szüleim mindig jól kerestek, és anyám szereti a drága dolgokat, de ilyen extravaganciát még sosem láttam. Az épület a régi világ báját idézte oszlopaival és patinás homlokzatával, a bejáratot körbeölelő oszlopokra pedig tökéletes mintázatban kúsztak fel lila és sárga virágok. A lobbí akár egy film helyszíne is lehetne ezzel a hatalmas belmagassággal és a tizennyolcadik századi műalkotásokkal a falakon.

Majdnem felkacagtam, amikor egy bordó egyenruhát és apró kalapot viselő hordár jelent meg előttem, és igazi angolsággal megkérdezte, hogy elveheti-e a csomagjaimat. Tökéletes pillanat volt.

Hihetetlen volt a lakosztály is, amelyet Oakley foglalt nekem – kilátás a tengerre, hatalmas kád, és egy akkora ágy, amiben tíz ember is kényelmesen elférne. Nyilvánvalóan nagyon odatette magát ezzel a diploma/szülinapi ajándékkal. Vagy ez, vagy még menőbb előnyökkel jár ennek a cégnek dolgozni, mint hittem.

De még mindig nem tudtam megköszönni neki, mert egész nap nem találkoztam vele. Írt egy üzenetet, hogy a parti kezdetéig biztosan elfoglalt lesz, de majd találkozunk a bálteremben az esti bulin.

Az elmúlt pár órát azzal töltöttem, hogy elkészüljek. Szétáztattam, leradíroztam és agyonhidratáltam a testemet, majd belebújtam a ruhába, amire Grace beszélt rá, bár majd szívrohamot kaptam, amikor megláttam az árát. De *tényleg* lenyűgöző, és úgy éreztem magam benne, mint egymillió dolcsi... egészen mostanáig.

Egy kicsit mindig feszélyezett a külsőm, és most csak arra vágyom, hogy elnyeljen a föld, miután körbenéztem ezen a helyen. Minden ember, aki mellett elsétálok, gyönyörűbb, mint az előző volt. És itt vagyok én – alacsony, babaarcú, az Icipici Cici Bizottság elnöke. Emiatt a szentháromság miatt mindig megkérdezik, hol van az anyukám, amikor egyedül lépek ki az ajtón.

Irigylem a Chantalhoz hasonló nőket a hosszú lábukkal és nőies idomaikkal. Vele szemben nekem meggyőződésem, hogy ráragaszthatnák az arcképemet egy kartonból kivágott emberméretű lapra, senkinek sem tűnne fel a különbség.

De minden alkalommal, amikor ezek a gondolatok eszembe jutnak, emlékeztetem magam azokra a dolgokra, amiket *szeretek* magamban. Imádom a bőröm bronzos ragyogását, ami minden évszakban kitűnik. Imádom a göndör fürtjeimet (bár ma este úgy kivasaltam a hajamat, hogy csoda, ha túléli). És igen, a legtöbb napon imádom, hogy nem kell semmi alá melltartót vennem.

Ezekkel a gondolatokkal telve kihúzom magam, felemelem a fejemet, és hálás vagyok a magas sarkúimtól kapott löketért is. Nélkülük az orromig sem látnék ebben a jól öltözött tömegben.

Néhány pillanatig a báltermet vizslatom, a magas menyegyzet csodás aranyozott díszítéseit és a ragyogó keményfa padlót. A terem egyik végében van egy Forma-1 versenyautót ábrázoló jégszobor – beépített italcsúszdával –, a másik végében pedig épp egy tűznyelő ad elő műsort. Nyilvánvalóan nem spóroltak a szervezők, de ezen nem kellene meglepődnöm. Ez a sport mindig a pénzről szól.

– Wills!

Azonnal arra fordulok, amikor meghallom a bátyám hangját, és kiszúrom, hogy integet nekem a menő bárpult mellett állva. Megkönnyebbülten sóhajtok, és odavereksem

magam hozzá. Oakley mindig a buli lelke, így most is egy egész tömeg veszi körül, de gyorsan kimentí magát, és oda-jön hozzám.

Szélesre tárja a karjait, én pedig hozzábújok, és néhány másodpercig szorosan magamhoz ölelem. Ezután ő hátralép egyet, és a két kezével megszorítja a vállamat.

– Összementél?

Az orrom ráncolom, és ledobom magamról a kezét. A testvéri szeretet meghitt pillanatai ezzel véget is értek.

– Elfelejtetted, hogy ebből a magasságból bármikor le tudom rúgni a térdkalácsodat? Ne próbáld ki!

– Ja, asszem nem kellene, főleg ebben a cipőben. – A tűsarkúimra sandít. – Jó, hogy ezt vetted fel? Esküszöm, ha kificamítod a bokádat, én *nem* teszem helyre neked.

A szemem forgatom, de az aggodalma nem alaptalan, mivel az ízületeim nem mindig szeretnek ott maradni, ahol kellene. Már rég megtanultam, hogy akármilyen csodásak, a magas sarkú cipők nem jelentik számomra a legjobb választást. Igaz ez sosem tántorított el tőlük. Néha veszélyesen kell élni. Oakley-nak ott vannak a gyors autók – nekem pedig a tűsarkúk.

Mégis mindennap legalább egy órát az edzőteremben vagy egy jógamatracon töltök olyan erősítő gyakorlatokat végezve, amelyek arra ösztönzik a testemet, hogy minden részemet a helyén tartsa. A fizioterápia és néhány műtét után már annyira nem aggódom a nagyobb sérülések miatt. De mindig óvatos leszek. Ezért kellett mindig a lelátóról nézmem, amikor Oakley zabolázatlanul rohanhatott, és követhette az álmát, hogy sportoló váljon belőle.

Igyekszem nem megkeseredni emiatt, és próbálok nem arra gondolni, hogy bár én lehetnék a testvér, akinek nem kell krónikus fájdalommal és kötőszöveti problémákkal küzdenie, de néha elég erősen érzem a számban a keserűség ízét.

– Nyugi, egy ideje már nem ficamítottam ki semmit.
– Lerázom magamról a megjegyzését. – De jó tudni, hogy nem segítenél, ha mégis úgy lenne. Borzalmas vagy.

Megrázza a vállát, nem hatja meg, amit mondtam.

– Ezt eddig is tudtuk. – Miután ezt megbeszéltük, finoman megragadja a könyökömet, és a bárpult irányába fordít. – Szerezzünk egy pohár italt, és keressük meg Devet. Itt kell lennie valahol.

Majdnem hasra esek, amikor nem találom meg a padlót a lábam alatt. Ha nincs ott Oakley, biztos orra bukom – kémenyen – a név hallatán.

– Dev? – ismétlem vinnyogó hangon. Megköszörülöm a torkom, majd újrafogalmazom a kérdést. – Dev Anderson? Itt van?

Ha Oakley rám figyelne a szőke cicus helyett, akit kiszűrt, akkor tuti észrevette volna, mennyire bepánikoltam.

Hét hónapja nem találkoztam a bátyám legjobb barátjával – és amikor utoljára láttam? Mondjuk úgy, hogy nem úgy alakultak a dolgok, ahogy terveztem, és még mindig majd elsüllyedek szégyenemben.

– Ja, persze, hogy itt van – mondja Oakley, miközben felrángat a bárpulthoz. – A SecDark a csapata egyik szponzora.

– Igaz. – Ezt én is tudtam. Csak... elfelejtettem. És az *elfelejtettem* alatt azt értem, hogy fogalmam sem volt. – De én... én azt hittem, hogy egy másik csapatot szponzoráltok. – Nem lehetek *ilyen* hülye. Lehet, hogy nem követem az F1 eseményeit annyira behatóan, mint más sportokét, de azért figyelek. És a Devvel kapcsolatos dolgokat is megnézem, akibe egyébként egész gyerekkoromban szerelmes voltam.

Oakley morogva odahívja hozzánk a pultost, amit megerősítésnek veszek.

– A Deschamppal kezdtük, de az Argonaut elnyerte a cég vezetőinek kegyeit ezzel az „*igaz amerikai, örökké*”

szlogen baromsággal. Szóval ja, tavaly váltottunk. Bár az Argonaut ebben a szezonban még nem volt dobogón, így még nem tudjuk, hogy jobb üzlet lesz-e.

Bólintok, igyekszem befogadni a hallott információkat, de az agyamat előnti a szorongás. A szememmel akaratlanul is Dev után kutatok a tömegben. Tudtam, hogy van némi esély rá, hogy összefussunk ezen a hétvégén a futamon, és felkészültem az eshetőségre, de ez olyan érzés, mintha lesből támadnának rám.

Oakley még mindig a versenystatisztikáról hadovál, de kizárom, amit mond. Ezt már úgylis hallottam. A csávó tele tudja beszélni ezzel az ember fejét. Általában készségesen hallgatom, mivel ilyen csodás kistesó vagyok... és mivel érdekesnek találom a témát, bár ezt utálnám bevallani neki.

Ezúttal viszont csak úgy teszek, mintha figyelnék, fel-felmordulok, amikor reagálnom kellene. Amikor azonban a szemem megakad egy ismerős arcon a tömegben, már nem tudok tettetni többé.

Dev jól ismert mosolya – ami mindig az arcán ül – be-
ragyogja az egész termet. Esküszöm, az arca mosolygásra van kitalálva, és az állán lévő sötét borosta csak még jobban kiemeli ragyogó fogsorát. Egy rakás olyan videót láttam a neten, amelyben az övét kiáltják ki a *paddock legszebb mosolyának*, és ezzel egyet is értek. Az egész mezőnyben senki-
nek sem – ezelőtt és ezután sem – lehet jobb humora, mint Devnek. Meg sem közelítik őt.

Gyerekként ritkán láttuk úgy, hogy éppen nem vigyorgott, és ez ma sincs másképp. Lepereg róla az aggodalom. Ez nem azt jelenti, hogy nem veszi komolyan a dolgokat – nem vitte volna ilyen sokra, ha így lenne –, de Devnek megvan az a ritka képessége, hogy a legjobbat lássa mindenben, nem számít, milyen reménytelen is a helyzet.

Nem hiszem, hogy az ő pozitív hozzáállása nélkül túljutottam volna a saját nehézségeimen tinikoromban, egy olyan

időszakban, amikor gyűlöltem a testemet, amiért megakadályozta, hogy azt csinálhassam, amit szeretek. Nagy dolog ezt egyetlen embernek tulajdonítani, de Dev, a mosolya és a bátorítása óriási segítség volt nekem.

A szívem most is úgy zakatol, mint bármikor, amikor meglátom, de ma este még az émelygés is elkap tőle. Annyira... jól néz ki. *Irtó* jól. Jobban, mint emlékeztem, még úgy is, hogy teljesen elfogult vagyok vele kapcsolatban.

Ahol állok, onnan tökéletesen látom a profilját. Ébenfekete haja oldalt rövidre van nyírva, felül pedig hosszabbra van hagyva. Hajtincsei göndörök, és úgy keretezik a homlokát, mintha így lettek volna beállítva, bár valószínűleg azért esnek így, mert folyton a hajába túr. És az a szmoking...

Egy férfinak sem lenne szabad ilyen jól festenie pingvinnek öltözve, de sok emberről tudok – magamat is beleértve –, aki inkább ruha nélkül szeretné látni őt és a széles vállait.

Bár úgy hallom, a nők mostanában nem állnak sorban az ajtaja előtt, és nekem sem lenne szabad gondolnom rá. Nem azért, mert az a pletyka járja, hogy valami nemi úton terjedő betegséggel kezelik, hanem mert ő tiltott zóna számomra. A csók, ami elcsattant köztünk, egy olyan titok, amit a sírba is magammal fogok vinni.

– Ó, itt van – Oakley hangja szakítja meg tisztátalan gondolataimat, ezzel magára vonva a figyelmemet. A szemem sarkából látom, hogy arra néz, amerre én is. – Menjünk, köszönjünk neki.

– Mi? – makogom meglepetten.

– Nem is hallottad, amit mondtam, mi? – A semmiből a kezembe nyom egy pohár pezsgőt – egy pohár Old Fashioned koktéllal, amit kortyolgatott –, miközben én a legjobb barátját bámulom. – Ott van Dev. Beszélni akarok vele, mielőtt rám szállnak a főnökeim.

Oakley vállon ragad, és lökdösni kezd előre, én pedig fel sem fogom, mi történik.

De egyet biztosan tudok. Egyáltalán nem állok készen arra, hogy újra találkozzam Dev Andersonnal.